

Een impressie van Jan Mudde en Wilbert Scheffer in India

Een bewogen dag op de Sundarban Islands

Een week lang zondag New Wine zomerconferentie
Levenslang zocht ik naar God **Nu heeft Hij mij gevonden!**

Een bewogen dag op de Sundarban Islands

In november verbleven de predikanten Wilbert Scheffer en Jan Mudde enige weken in West-Bengalen om les te geven aan de theologische opleiding van ds. Sukrit Roy. Zij brachten ook een bezoek aan de Sundarban Islands. Een impressie.

TEKST JAN MUDDÉ

In het donker lig ik wakker, op het dek van één van de twee boten van *Christ Mission Ashram*, de koepelorganisatie van het werk van ds. Sukrit Roy. Dit is de kleinste, de *Eternal Life Boat*. Op weg naar de Sundarban Islands.

Het is de tweede nacht op het water. De eerste hebben Wilbert Scheffer en ik vrijwel geen oog dicht gedaan. Eerst was het de herrie van de motor en later hielden de vele muggen en de benauwende warmte ons wakker. Vandaar dat we vannacht op het dek mogen slapen. Daar is het koeler en

door het briesje hebben we minder last van de muggen.

Ik ben wakker geworden van hanengekraai en na verloop van tijd vallen andere vogels in. Ik herken inmiddels de heldere triller van de *White breasted kingfisher*, een op de Sundarbans veel voorkomende ijsvogel. Ten slotte komen de duiven aan bod en weerklinkt hun gekoer van alle kanten over het water.

Devotional time

De contouren van het land zijn zichtbaar. In het vage ochtendlicht zie ik over de dijk een man en een vrouw

lopen. Een vroege garnalenvisser werpt zijn net uit in het water. Veel mensen leven van de vis hier, ook vrouwen en kinderen zijn bij de visvangst betrokken.

Om ongeveer 6.00 uur verschijnt Sukrit op het dek. Het is zijn *devotional time*. Normaal gesproken gaat hij omstreeks deze tijd naar zijn kerk in Calcutta. Daar neemt hij samen met enkele andere gemeenteleden ruim een uur de tijd voor aanbidding, Schriftlezing, overdenking en gebed. Ook op de boot houdt hij zijn *devotional time*. Gebed is de basis van zijn

werk. Ook ik houd stille tijd in deze omgeving waarin het geen enkele moeite kost om diepe eerbied te voelen voor de Schepper en zijn grootheid.

Dienst van genezing

Na het ontbijt gaan we aan land. 'We' zijn vooral de medewerkers van het medische team: een dokter, een oogarts en enkele andere medewerkers (samen zo'n zeven personen). Ze vormen in de kerk een kleine kliniek waar alle eilandbewoners terecht kunnen.

Healing is een vast en belangrijk onderdeel van de bediening van *Christ Mission Ashram*. In Jezus' bediening ging preaching en teaching immers ook altijd hand in hand met *healing*?

Watersnoodramp

De boot wordt dichtbij de kerk aange-meerd en over een dijk van klei lopen we naar het eenvoudige gebouw toe. Ondertussen werken tientallen mannen aan de verhoging van de dijk.

Niet zonder reden, want op de Sundarbans braken een jaar geleden de dijken door – toen de eilanden ge-teisterd werden door een cycloon in

combinatie met springtij – waardoor honderdduizenden mensen dakloos raakten en het zoute water de akkers overspoelde. Het zal jaren duren voordat de zoute grond zich hersteld heeft en er weer volop rijst geproduceerd kan worden.

Bij de kerk hebben zich tientallen mensen verzameld, hoofdzakelijk vrouwen. We beginnen de *healing ministry* met samenzang en gebed, gevolgd door een overdenking van Wilbert, waar aandachtig naar geluisterd wordt.

Novib-kalender

Terwijl het medische team aan de slag is, brengt Sukrit huisbezoek bij enkele gemeenteleden, samen met Ranjit Halder, de pastor van deze eilanden en wij gaan mee.

Van alles wat we deze keer in India meemaakten, is dit verreweg het indrukwekkendst. We komen waar geen enkele toerist komt, in de meest behoeftige omstandigheden; in hutjes, waar de keuken tegelijk de slaap-, eet- en woonkamer is. Het is alsof we ons in een Novib-kalender bevinden. Tijdens onze bezoeken staan herhaaldelijk de buurtbewoners in de deuropening mee te luisteren. Ze nemen ons aandachtig op – we zijn een heuse bezienswaardigheid – en horen alles aan.

Het uiterst dichtbevolkte India kent ons idee van privacy eigenlijk niet. Mensen vechten hun ruzies op straat uit, raken je gemakkelijk aan en lezen openlijk mee in je krant. Voor privacygevoelige Nederlanders is het even wennen, maar tegelijk is het de charme van India.

Huisbezoeken

Het eerste huisbezoek brengen we bij een echtpaar met vier jonge kinderen. Hun voormalige woning is verwoest door de overstroming en met hulp

van familie hebben ze deze hut gebouwd. De man werkt op een boot en verdient zo'n 300 á 400 rupees per week (ongeveer 260 euro per jaar) en dat is zelfs naar Indiase maatstaf buitengewoon weinig. Hij heeft ook angst voor de regens en de storm die weer kunnen komen. Wilbert leest Psalm 42 en samen bidden we.

Sukrit onderstreept later het belang van zo'n bezoek. Deze mensen behoren tot de lage kaste en dat juist hun hut wordt bezocht door blanke Westlingen is van enorme betekenis voor hen en een getuigenis voor de kerk.

Daarna bezoeken we een jong echtpaar dat overweegt zich te laten dopen. Zij komt al langer in de diensten en vandaag blijkt dat ook hij Jezus volgen wil. Het 'zondaarsgebed' wordt gebeden: Sukrit zegt enkele woorden voor en de overig aanwezigen herhalen die. Ook wordt de geloofsbelijdenis opgezegd en het 'Onze Vader' gebeden. Over het gezicht van het echtpaar hangt werkelijk een glans van vreugde en vrede.

Armoe

Het laatste bezoek, op een ander eiland dat we later op de dag aandoen, is het meest aangrijpend. Ook nu be-geven we ons eerst naar de kerk. Net wanneer we daar zijn aangekomen, breekt een noodweer los. Het bliksemt en dondert, de regen stort neer alsof het regentijd is en om ons heen verandert de wereld in een grote modderpoel.

Samen met ruim honderd anderen zitten wij veilig en droog in de kerk. Ondertussen weerklinkt weer het Woord, deze keer uit mijn mond. Daarna gaan wij met een fietsriksja naar een hutje. Het is een zogenaamde 'voetpadwoning', een noodwoning van klei, stro en plastic aan de kant van de weg.

Het is ongeveer 2 x 5 meter en alles tegelijk: slaapkamer, eetkamer, keuken. Via de wanden van stro sijpelt regen het hutje binnen. Hier wonen twee oude mensen. Ook hun woning is verwoest door de storm, deze hebben ze zelf gebouwd. Het enige wat de overheid gaf is het grote plastic zeil om hen tegen de regen te beschermen. Maar juist nu het regent, proef je hoe groot de misère hier zijn kan. En toch – en dat is het woord dat we met elkaar delen – ‘Julie, geliefde broer en zus, zijn ondanks deze misère koningskinderen, kinderen van de allerhoogste God.’

Terugweg

Inmiddels is het tijd om terug te gaan naar Calcutta. Omdat het medische team op de eilanden blijft en de boot nodig heeft, gaan wij met het openbaar vervoer: diverse soorten fietsriksja's, meerdere veerboten, een autoriksjaen de trein. Al met al neemt het ruim vijf uur voor we thuis zijn. Onderweg, terwijl het donker wordt,

begint het weer te bliksemen, imponerend en dreigend. Vanaf de autoriksja hollen we naar de laatste veerboot die we hebben te nemen. We glibberen uiterst voorzichtig de natte, stenen trap af en stappen op de overvolle boot. Die steekt meteen van wal en vervolgens begint het te hoven. In en mum van tijd ben ik drijf. Opnieuw weerlicht het aan alle kanten, maar nu op het water. Ja, dan ga je echt wel bidden! Veilig komen we in de haven van Canning aan.

Omdat het laag water is, kunnen we niet via de trap de kade op, maar moeten we door de modder waden. Gauw sandalen uit, broekspijpen omhoog en maar hopen dat je niet uitglijdt. Eenmaal aangekomen wassen we ons bij de pomp die op de kade staat. ‘Gebeurt dit vaak in de regentijd?’, vragen we. ‘Ja,’ zegt Sukrit ‘de eilandbewoners en de pastors die op de eilanden werken hebben er dan dagelijks mee te maken.’

Thuis

Een fietsriksja brengt ons door Canning naar het station, alwaar de trein naar Kolkata (Calcutta) al gauw komt.

Thuisgekomen nemen we een heerlijke warme douche – ‘O zaligheid, niet af te meten’ – en om 21.30 uur zetten we ons aan ons een echt Indiaas, door Sang Yee en Asha (de hulp in de huishouding) bereid diner. Daarna kan ik via skype nog even met ‘mijn’ Dineke bellen. Wat een voorrecht dat dit zomaar kan! Tenslotte val ik om 23.00 uur als een blok in slaap...

Zie ook het verslag van Wilbert Scheffer van december 2009, www-artikel 5057 op www.opbouwonline.nl.

Van 7 tot 28 augustus verblijven Karel Smouter (NGK Wageningen) en Henk Reitsma (l'abri) in Calcutta om daar 3 weken les te geven. Zie <http://www.karelsnout.blogspot.com/>

Jan Mudde is predikant van de NGK (Wilhelminakerk) van Haarlem en gaf al verschillende keren namens de EvTA les aan het seminarie van Christ Mission Ashram in Calcutta.

Landelijke gebedssamenkomst Gereformeerd Appèl

4 september 2010

Thema: **“Bidden om eensgezindheid”**

Voorgangers: ds. C.D. Affourtit, dr. E.A. de Boer, ds. D.W. Fijan
Muzikale leiding: Peter Sneepe

Programma:
19.00 uur, sing-in;
20.00 uur, gebedssamenkomst

Plaats: kerkgebouw De Lichtkring, Laan naar Emiclaer 1, Amersfoort
Info: www.gereformeerdappel.nl of tel. 015 - 25 65 015

Het werk van de EvTA (zie het artikel van ds. Mudde) is geheel afhankelijk van giften. Uw gift, persoonlijk of als kerk, kunt u storten op bankrek. 9710 of bankrekening 33.03.03.724 t.n.v. Stichting EvTA, Zwolle.

Voor vragen: ds. Dick Lagewaard, Veenendaal (secretaris). 0318 555714. Of dalagewaard@solcon.nl